

G A L E B

6

1971-72

GALEB MLADINSKA REVIJA

Leto XVIII
Številka 6
Marec 1972

Mesečnik (8 številk)

Izdaja:

Založništvo tržaškega tiska, Trst

Glavni urednik:

Lojze Abram

Odgovorni urednik:

Albin Bubnič

Uredništvo in uprava:

Ul. G. Amendola 12
34134 Trst - tel. 415534

Tiska:

Graphart, Trst

Naslovna stran:

Marko Zubalič
5. razred
osn. šole Sv. Frančišek

Posamezna številka:

150 lir

Letna naročnina:

1200 lir

Vsebina

Angelo Cerkvenik: Maričina skrivnost	129
Stana Vinšek: Mirko	132
Janko Polak: Velikonočna	133
Vojan Arhar: Marec	133
Griša Koritnik: Krtača	134
Robert Hlavaty: Pomlad	135
Danilo Gorinšek: Prvoaprilska	136
Miro P.: Ali veš da...	136
Miro P.: Kačji pastir in rjavci hrošč	137
Ljudska: Drava, Sava, Soča	138
Branko Rudolf: Krokodil	139
Miro P.: Cipresa	139
Črtomir Šinkovec: Močnejši kot lev	140
Valentin Polanšek: Butare	142
Ludovika Kalan: Zvončki	142
Lojze Abram: Mali alfa	143
Mario Šuštersič: Tekmovanje na snegu	144
Fran Roš: Katica zna žvižgati	145
Stana Vinšek: Jožek in mucka	146
Črtomir Šinkovec: Veselica na skrinjah	147
Šolarji pišejo	148
Nagradni natečaj	150
Nagradsna uganka	152

Angelo Cerkvenik

Ilustr. Milko Bambič

Gorjancu zleze srce v hlače

»Sinoči si šla zgodaj spat,« je rekel oče Mariči, ko ga je v ponedeljek na vsezgodaj pozdravila. »Počemu le si tako zgodnja?«

»Pozno sta prišla,« se je izmaknila pravemu odgovoru. »Rada bi šla s teboj, zato sem že vstala.«

Gorjancu je za bežen hip zastalo srce. Ali naj ji prošnjo odkloni? Naj privoli? Bistroumna je, videla bo, da je pretihotapil čez mejo nekaj, česar ne bi bil smel prepeljati. Mogoče pa ne bo videla. Izpregel bo Miška in ji velel, naj se ž njim sprehodi po gozdu.

»Ali ne bi rajši ostala doma, Mariča?« jo je skušala zadržati Zalka, ki je vedela, da bo Marko prepeljal hašiš in ga izročil Lisjaku. »Pot je utrudljiva, vožnja na lojtrniku vse prej ko prijetna. Ne smeš se prenapenjati!«

»Že tako dolgo nisem bila nikjer. In z Miškom grem tako rada,« je molevala.

»Naj kar gre!« je Gorjanec privolil v njeno prošnjo. »Se bo z Miškom sprehoodila po gozdu.«

»Srčno rada,« se je razveselila.

Po zajtrku sta se napravila. Mariča je v lojtrnik zapregla Miška in mu stisnila v gobec prejšnji dan mu obljubljeno kocko sladkorja. Zalka je pomagala Marku naložiti na voz pšenico, krompir in seno.

Bil je prelep pomladanski dan. Sonce je že kar pripekalo. V gozdu pa je bilo še nekam hladno.

Gorjanec in Mariča sta molčala. Bila sta zatopljena vsak v svoje misli, Gorjanec v črne in žalostne, Mariča v vesele in razposajene. Marko se je bal. Začutil je, da se mu tresejo roke. Mariča ga je opazovala, vedela je, kaj ga tare in skrbi, najrajsi bi mu bila vse razkrila, pa ni hotela priznati, da ve za njegov greh. Hudo ji je bilo, če bi potem domneval, da je zgubil čeprav le kanček njenega spoštovanja. Zato je molčala.

Na prehodu pri carinarnici ju je pozdravil stari Gorjančev prijatelj Nino Pečar, s katerim sta leto dni in še dlje partizanila po Krasu in Istri.

»Pozdravljen, rokovnjač!« je hrupno vzkliknil Pečar.

»Dober dan, Nino! Vesel sem, da te spet vidim. Kako ti gre?« ga je vprašal Marko, ki ni mogel skriti veselja, vsaj ne Mariči, da je ta dan imel službo prav Nino. Odleglo mu je. Bil je nekako prepričan, da Nino ne bo sitniral, da ga bo, kakor ponavadi, spustil čez mejo, ne da bi mu kaj premetaval. Ušteli se je. Nino mu je segel v roko, naredil resen, malodane strog obraz in dejal:

»Marko, to pot ne bo šlo tako gladko, danes moram tudi tvoje vreče malce pretipati. Imamo strog nalog, da moramo vse blago, ki ga prevažajo dvolastniki, natančno pregledati. V soboto dopoldne so namreč na

sosednjem prehodu našli v vrečah dveh dvolastnikov, Mariniča in Babudra, misljam, da ju poznaš, po približno 20 kg hašča v ploščicah. Nekdo ju je izdal. Dai, izprazni seno iz te vreče!« mu je velel.

V Gorjanca je treščilo kakor strela z jasnega. Roke so mu popolnoma odpovedale.

»Dai no, Nino! Čemu le po nepotrebнем stresaš sitnost? Vsaj ti me, upam, poznaš. Stara prijatelja sva...« je Gorjanec komaj z drhtečim glasom izjeclal.

»Prav zaradi tega, ker sva stara prijatelja, Marko! Ne bi hotel, da bi mi kdo kdaj kaj očital ali da bi moral sam sebi kdaj kaj oponesti. V zemljo bi se vdrl, če bi se kdaj zavedel, da sem bolj cenil prijateljstvo ko poštenje in dolžnost. Dai no, kaj, vraka, se obotavljaš?«

Mariča je jadrno skočila z voza, potegnila z njega vrečo sena, ki se je zavalila cariniku pred noge, jo odvezala in jela iz nje metati seno. Marku je pojemała sapa. Obrnil se je stran. Ni hotel videti prijateljevega obraza. Bal se je, v Ninovih očeh je bral razočaranje, bolečino ob spoznanju, da ga je hotel prijatelj grdo preslepiti, izrabiti njegova prijateljska čustva za svoje umazane namene. Kolena so mu klecnila, srce mu je lezlo v hlače... Hotel je že ziniti, naj mu oprosti, naj ga ne sodi prestrogo, naj pomisli na Maričino gorje, pa ni mogel iztisniti glasu iz grla. Kakor da mu je kdo zadrgnil zanko okrog vrata. Tako je stal, klavna podoba zasačenega grešnika, in kazal prijatelju drgetajoči hrbet.

Medtem je Mariča pridno metala seno iz vreče in ga zmetala na kup.

»Tako, zdaj je vse seno tu...«

»V redu je, Mariča...«

Ali je res Nino to rekel, ali ne sanjam? se je vprašal Marko in se ni mogel ne premakniti ne obrniti.

»Ali naj zvalim tudi vreče pšenice z voza?« je veselo, s preočitnim posmehom vprašala Mariča in se pri priči pokesala. Ne bi se bila smela posmehovati! Pečar je ravnal pošteno! O, ko bi bili vsi takšni!

»Ne bo treba. Malo bom pobezal v pšenico,« ji je odgovoril Pečar, stopil v urad in prinesel dolgo, ostro iglo.

Gorjanec se je obrnil. Mariča se je prestrašila. Bil je siv v obraz, siv kakor gosta jesenska meglja. Tudi Pečar je ostrmel.

»Marko, nikar tako, ne smeš biti užaljen! Prepričan sem bil, da ne bom med tvojim blagom našel ne hašča ne česa drugega... Niti bežen hip nisem podvomil o tvojem poštenju!«

Gorjancu je bilo, kakor da ga je vsaka prijateljeva beseda udarila s kladirom po glavi, kakor da se mu je vsaka njegova beseda peklenko spakasto posmehnila, ga z ostrimi kremlji zgrabilo za srce...

»Nič, nič...« je naposled izdavil v trepetajočem pričakovanju morebitnega odkritja hašča v vrečkah pšenice.

Pečar je najprej v vsako vrečo zabodel iglo, jo centimeter za centimetrom prebadal, nato je drugo za drugo postavil pokonci, jo odvezal, segel v vsako z roko globoko, skoraj do dna, nekolikanj prebrskal, jo nato zavezal, zvrnil in spet položil drugo k drugi.

Gorjanec se je spet obrnil. Napel je vse sile, da se ni zgrudil. Sleherna žilica v njegovem telesu je trepetajoč utripala, komaj slišno brnela kakor brzjavna žica v lahnem večernem vetru.

Hvala bogu, je pomislil carinik, bal sem se, da bi bil utegnil tudi njega skušnjavec speljati. Te misli ga je bilo pri priči sram. Le kako je mogel sumiti tako poštenega človeka, borca, pregnjanca? Pa vendar: ali ne namiguje tisto nepodpisano pismo na možnost, da se je prav Marko dal zapeljati? Od vseh dvolastnikov uporablja ta prehod najpogosteje ravno Marko!

»Marko, vedel sem, da ti takšna grdobija ne bi niti v sanjah prišla na misel, a moral sem, moral...«

Zmanjko mu je besed. Bilo mu je hudo. Mogoče je zgubil prijatelja.

»Marko, zakaj se obračaš, zakaj mi ne privoščiš pogleda? Prav ti si bil med tistimi, ki so se vedno in povzod zavzemali za nepodkupljivost, načelno, brezpogojo poštenje!«

»Dobro, dobro... Greva, Maričalk je zmencal Gorjanec. Hotel ji je pomagati, ko si je prizadevala, da bi dvignila vrečo sena na voz, pa ni mogel, pač pa je priskočil na pomoč Nino, zgrabil vrečo in jo zagnal na voz.

»Pozdravljen, Nino, hijo, Miško!« je izrval Marko teh nekaj besed iz sebe. Zatajil je ihtenje, ki mu je trgalo srce, vso notranjost.

Miško je potegnil, voz se je premaknil.

»Na svidenje, Marko!« je zavpil Nino. Marko mu je utrujeno pomahal z roko. Ni se ozrl. Morebiti pa... morebiti je Nino le našel vrečke in jih — skril, je, kakor da je sanjal, pomislil Marko. Vse se mu je zdelo neresnično, podobno hudim sanjam. Najrajsi bi bil vprašal Maričo, ali ni morebiti videla, da je Nino le našel vrečke in jih nesel v carinarnico. Ne, tega ne sme storiti. Ali ni naposled Nino bolj cenil staro prijateljstvo ko svojo dolžnost in poštenje? Neumnost, neumnost! je v mislih odkimal. Zalka, kajpada, Zalka mu jo je zagodila! Edinole ona! Ali ni ponoči, ko ga je premagal sen, po prstih oddrobencičala — tiho kakor mravlja — iz spalnice ter se dolgo ni vrnila? Kako to, da se mu že od trenutka, ko je Mariča zmetala seno iz vreče, ni zbistrila vsa ta, v meglo zavita in zmedena zadeva? In kaj naj poreče Lisjaku? Kaj? Z bičem ga bo! Nikdar več kaj takega! Laže je prenašal mučenje na gestapovski natezalnici ko današnje trpljenje. Srce ga je bolelo, prav zares bolelo. Okrog srca ga je zbadalo. Noge je komaj predstavljal. Kakor da so bile nabite s svincem ali živim srebrom!

Mariči se je neznansko smilil. Ves čas se je spraševala, ali mu ne bi povedala, kaj je storila. Ne! se je spet odločila. Njegovo gorje bi bilo še hujše. Prejkone je pravilno presojala. Zavest, da ga je s svojim dejanjem pravzaprav obsodila, ji je narekovala, da mora ostati njen poseg v vse dogajanje za vse čase skrit globoko v njeni notranjosti.

Stana Vinšek

Ilustr. Marjanca Jemec Božič

MIRKO

Mamica, kaj res so lačne
v Afriki sirote?
Mamica, kaj res na svetu
ni dovolj dobrte?
Ko dorastem, rad podal bom
vsakomur desnico,
z vsemi se boril za srečo,
bratstvo in pravico!

Janko Polak

Ilustr. Milko Bambič

Velikonočna

PRI FARI ZVONIJO ZVONOVİ,
V BANDERAH ŠUMIJO VETROVI:
KRISTUS JE VSTAL!

V SPREVODU PREPEVAJO PEVCI
IN PTIČKI POJO MED DREVCI:
KRISTUS JE VSTAL!

VSA V CVETJU ZDAJ DIHA NARAVA,
NAD NAMI PA BOŽJI KLIC PLAVA:
KRISTUS JE VSTAL!

GLAS DUŠO VSO MOJO OBJEL JE
IN V SRCA GLOBINAH ZAPEL JE:
KRISTUS JE VSTAL!

Z VSTAJENJEM JE SMRT POKOPA-
NA.
HOZANA, HOZANA, HOZANA!
KRISTUS JE VSTAL!

Vojan Arhar

Ilustr. Klavdij Palčič

MAREC

Šli snežaki so od nas
daleč tja v Oblačno vas;
tam za Zimo jokajo,
javkajo in stokajo,
žalostno posedajo,
dol na zemljo gledajo,
kjer odprti so dežniki,
mali, srednji in veliki,
in vse dneve in noči
droben marčev dež prši ...

Grša Koritnik:

Ilustr. Robert Hlavaty

Izmed vseh stvari, kar jih je bilo v hiši, je imel Tomažek najrajski veliko krtačo s črnimi ščetinami, ki je ležala na polici. Ves teden je bila tam, le ob nedeljah in praznikih so jo vzeli s police in si skrtačili praznično obleko, preden so šli v cerkev. Najprej jo je rabil očka, potem po vrsti otroci od najstarejšega do najmlajšega, kakor je velevala nezapisana hišna postava. Šele nazadnje jo je smel prevzeti Tomažek, ki še ni hodil v cerkev, temveč je ostajal s kužetom Renčetom doma, kjer sta čuvala hišo.

Kako se je razveselil Tomažek, ko je njegov prednik Petrček, dve leti starejši od njega, z glasnim ropotom odložil ščet na mizo!

»Pazi, da ne razbiješ okna, in ne drgni s krtačo po prašnih tleh,« je dejal očka pred odhodom. Tomaž pa je že vedel, kako je treba ravnati z ljubko, mehko stvarco. Božal jo je z nežnimi ročicami po kosmatem trebušku, ki se mu je zdel prijetnejši nego Renčetov kosmati hrbet, pritiskal si jo je na okrogli obrazek, da ga je ščemelo bolj kakor tedaj, ko ga je objel zajetni stric Groga in ga poščegetal s svojim kocinastim podbradkom po licu, da je zabrcal z vsemi štirimi in se izpulil nagajivemu stricu iz naročja. Po večkrat si je prekrtičil kratke hlačke in se nekoč lotil celo svojih novih čeveljčkov, ki so se po dveh, treh potegih zabliskali, da bi se muhi spopdrsnilo na svetli površini! Ko je nekoč to v vpričo bratcev ponovil, so mu ti razložili, da s tisto krtačo ne sme čistiti čevljev, nakar je to opustil.

Zagrešil pa je s krtačo nekaj hujšega, za kar ga je očka pošteno »izprašil«.

Neki dan je mamica pekla kruh in po hiši je prijetno dišalo po kvasu in moki. Na mizi je ležalo poleg drugih reči tudi veliko omelo, s katerim je mati ometala moko z namiznega prta.

Tomažek je mamici seveda marljivo pomagal z rokami in nasveti, saj ga je čakal v zapečku krasen kolaček. Mali pek se je učil delati testo, mesiti, gnesti, valjati, potresati in brisati z omelom moko z mize. Ko pa je mamica izginila v kuhinjo, da bi zdevala kruh v peč, je bil Tomažek s svojo pekarsko

umetnostjo pri kraju. Odložil je omelo, ki ga je baš imel v roki, in se v zadregi ozrl po sobi.

»Kaj, ko bi poskusil omesti mizo s krtačo?« se je domislil in nemudoma prislonil stolček pod polico, da bi jo dosegel z roko. »Krtača je gotovo mnogo boljša kot to oskuljeno omelo!«

Pograbil je krtačo in kot bi trenil, je bila miza čista kakor ob nedeljah popoldne. Mladi pek je zadovoljno spet skočil na stolček in položil zaprašeno krtačo na prejšnje mesto. Mastni kolaček je bil komaj zadostna nagrada za 'nadobudnega pekovskega učenca', kakor je nazvala mamica svojega Tomažka, ko je zagledala lepo ometeno mizo.

Ali naslednjo nedeljo zjutraj!

V belih hlačah kakor vaški mlinar je skakal Tomažkov očka po hiši in rohnel, da so ga slišali v sosednjo hišo: »Jaz te bom že 'skrtačil', ti nepridivap pekovski, ti omelo, ti — ti — ti —« Očka je namreč predolgo spal in potem v veliki naglici potegnil z zaprašeno krtačo po svojih prazničnih hlačah!

Ne bom vam pripovedoval, kaj se je potem zgodilo z ubogim Tomažkom, ki mu vest ni ničesar očitala in ga je mamica celo pohvalila za njegovo marljivost. Preveč bi se vam dečko smilil!

Svetujem vam pa: kadar vzamete v roko krtačo, si jo poprej dobro oglejte! Mogoče imate tudi pri vas takega Tomažka...

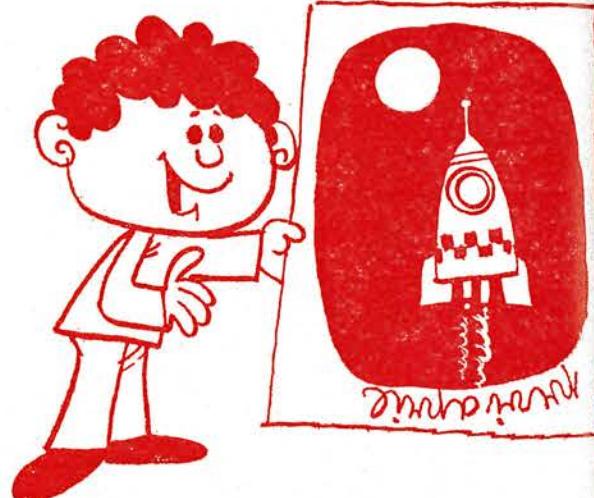
Robert Hlavaty

Prišla si pomlad
prelepa, cvetoča, sončna
in nasula spet si cvetja polno
v kraške gmajne, med drevje in livade.
So zopet oživele nam ograde,
naši klanci in grmovje, ves Kras.
Prišla si zopet k nam
ti upov polni letni čas,
oznanjevalka lepih dni.
Naproči ti bom šel,
in bom pokleknil pred teboj,
kjer koli te bom srečal, povsod
in prosil bom, naj bi srečen bil
naš mladi, zlati rod!

Prvoaprilska

Skliče Ivko nagajivko
vse Prismukovce v zbor:
»Danes, ko je zadnji marec,
me poslušaj, kdor ni nor!
Jutri ob prvem svitu zberi
ves prismukovski se rod,
sede naj v raketo, v tisto,
ki do lune gre na pot!
Točno ob šestih odfrčite,
le pol ure traja let.
Ko pristanete na luni,
bo po njej sprehod, ogled.
A ko polna luna shujša,
v krajec se izpremeni,
le pozor: — lahko vas stisne
in potare vam kosti!
Tisti hip le do rakete
pohitite kar se dá
in čez ure in pol pristali
boste srečno spet doma!« —

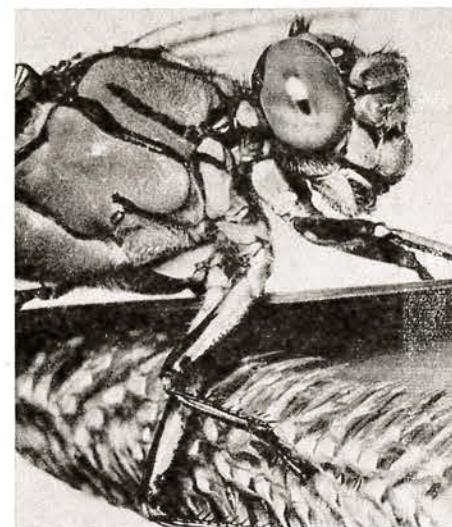
Ilustr. Jaka Judnič

To Prismukovcem vsem Ivko
nagajivko razglasí,
preden zadnjega se marca
V vasi njihovi znoči.
In nato se vse jim sanja
tisto noč, samo ne to:
ne pošilja fant jih k luni,
temveč — po april samo...

ALI
VEŠ
DA...

je luna oddaljena od zemlje 384.000 kilometrov?
je 60-letni človek v življenu použil 40 ton hrane?
so prve poštne znamke uporabljali v Veliki Britaniji že leta 1840?
je Stradivari izdelal 1036 violin?
je na Zemlji 430 delujočih vulkanov?

Kačji pastir in rjavi hrošč

Miro P.

Slika nam kaže zelo povečano oprsje in glavo kačjega postirja, izvrstnega letalca, ki v pekočem soncu leta naokrog in stalno lovi muhe in druge žuželke. Z velikimi očmi opazuje okolico in komaj zapazi muho, se požene nanjo, jo v letu ujame z bliskovito naglico in pohrusta z močnim grizalom. Že po ustroju glave se mu vidi, da je hud ropar.

Kačji pastir se izleže v vodi, kamor je samica položila jajčeca. Po večkratni levitvi se ličinka preobrazi v bubo, ki ne miruje, ampak neprestano žre. Potem pride iz vode, njena koža poči in iz bube se iz-

SLIKE IZ NARAVE

mota kačji pastir, ki se že požene za plenom.

Če je kačji pastir koristen, ker uničuje mrčes, ki nasprotno rjavi hrošč, katerega povečano glavo in oprsje vidite na sliki, zelo škodljiv. Pojavi se zgodaj spomladsi, ko začne drevje zeleneti, in se hrani z mlačim listjem, cvetjem in majhnimi plodovi. Škoda je še večja, če se rjavi hrošč pojavi v velikih množinah, kar se navadno zgodidi vsako četrto leto. Kmalu se hrošči izgubijo v zemljo in tam odložijo jajčeca. Iz teh se izležejo ličinke, ki so prav tako škodljive, ker razjedajo korenine raznih rastlin. V zemlji ličinke rastejo štiri leta. Proti koncu četrtega poletja se zabubijo in pridejo na dan kot popolni hrošči z velikimi očmi in tipalnicama na glavi, ki sta razcepjeni vsaka na sedem gibljivih plojk, v katerih so najvažnejša hroščeva čutila.

Rjavi hrošč ima mnoga sovražnikov. Ti so: vrane, kure, ježi, kune in lisice. Rjavi hrošč je rastlinojedec.

je bil Dioklecijan prvi cesar v zgodovini, ki se je odpovedal prestolu?
bi 70 kilogramov težak človek na Soncu tehtal dve toni?
je kri jegulj hud strup, ki ga uničuje samo želodčna kislina?
je leta 1883 ognjenik Krakatoa na otoku med Sumatro in Javo izbruhal 25 kubičnih kilometrov lave?

KOTIČEK ZA NAJMLAJŠE

Drava, Sava, Soča

DRAVA, SAVA IN SOČA SO SESTRE. NEKDAJ SO SE MENILE, KATERA BO PRIHODNJI DAN PRITEKLA PRVA V MORJE. ZVEČER STA SAVA IN SOČA ZASPALI. DRAVA PA SE JE POTUHNILA IN KMALU ZAČELA TIHO TEČI PROTI MORJU.

KO SE JE SAVA ZJUTRAJ PREBUDILA, JE OPAZILA, DA SE DRAVA ŽE VALI PROTIV MORJA. ZATO SE JE TUDI SAMA JEZNA SPUSTILA V UREN TEK.

NAZADNJE SE JE PREBUDILA SOČA. KO JE VIDELA, DA STA JO SESTRI UKANILI, JE S SILOVITO MOČJO NA NASPROTNI STRANI PREDRLA GORSKE STENE, SE SRDITO ZAGNALA SKOZOJ SKALNATE SOTESKE IN DOSPELA PRVA V MORJE.

Ljudska

Ilustr. Robert Hlavaty

Branko Rudolf

Ilustr. Magda Tavčar

KROKODIL

V AFRIKI JE REKA NIL,
REKA NIL.
NOTRI PLAVA KROKODIL,
KROKODIL.

PRAV HUDOBNO SE DRŽI,
SE DRŽI.
VEN IZ REKE NOS MOLI,
NOS MOLI.

PROČ OD NILA PSIČEK MLAD,
PSIČEK MLAD,
ČE BI DALJE ŽIVEL RAD,
ŽIVEL RAD.

KAJ BO Z MANO, VPRAŠAM TE,
VPRAŠAM TE,
ČE TE KROKODIL POŽRE,
TE POŽRE?

Miro P.

CIPRESA

Znamka italijanske pošte so iz cipresinega in cedrinega lesa gradili veličastne templje. Z destilacijo listov in majhnih vejc pridobivajo cipresino olje, ki ga uporabljajo v zdravilstvu.

Cipresa je storžnjak z luskastimi listi in endomnimi cvetji, kar pomeni, da so prašnični in pestični cveti na isti rastlini. Cipresni sadži so storžki z olesenelimi luskami, pod katerimi imajo mnogo semenja. Cipresina krošnja je vedno zelenja in po svoji obliki podobna jagnedu ali topolu. Njen les je pri nas sadijo na pokopališča zelo dragocen.

Cipresi so ga liščih, saj se lepo prilega ozhe v starodavnih časih, saj kolju pokopališkega miru.

FILATELIJA

Močnejši kot lev

Niti Grock ni verjel, da bo Tiče spravil tudi tigra na kolena. Upogniti to prekanjeno mačko, niso kozje molitvice. Lotil se ga je s strastjo, ki ne pozna strahu in se zaveda jeklene volje in moči. Čutil se je vselej zmagovalca, tudi nad tigrom.

Poslej je nastop s tigrom veljal za višek cirkuske predstave. Občinstvo je drlo v cirkus in ga napolnilo do zadnjega kočička.

Zima se je umikala v gore. V tistih dneh je tudi cirkus odhajal na pot po velikih evropskih mestih. Tiče je stal s Tungom ob oknu. Koč na filmskem traku so bežali mimo znani in neznani kraji.

Vlak je drvel proti severu in se s cirkuskim vrvežem ustavljal v velikih mestih. Povsod blišč in beda, bogate hiše in raztrgane bajte, marmornati dvorci in cerkve. Cirkus Busch je razgibal vsako mesto. Višek predstave je bil Tičetov nastop s starim tigrom.

Ko se je po dolgem popotovanju cirkus ustavil v Budimpešti, velikem mestu ob Donavi, se je poletje umikalo jeseni. Glas o prihodu se je z naglico razširil, časopisi so prinesli sliko velikana, glavnega krotilca v igri s tigrom. Bil je pošasten prizor, višek cirkuske predstave. Tiče je bil počaščen, smehljal se je v svojo sliko na prvi strani časopisa.

Tičeta so objeli spomini. Nekje nedaleč na zahodu je Segesvar. Tam je preživel vojaška leta.

»Kaj je s tistem dekletom, z Iluško?« ga je misel popeljala na stepu, kjer se je v soncu svetlikalo Blatno jezero. Bila je muhasta in vihvara ko neukročeno žrebe. Toda konje je imela rada in pri jezdenju bi bila prekosila marsikaterega huzarja.

V teh mislih ga je premotil Tung:

»Kaj, ni lepa ta dežela?«

»Tam, kjer se rodiš, je zmerom najlepše.«

»V cirkus morava, množica že čaka,« je prekinil pogovor Tung, ko se je iz arena zaslišala godba, kot bi zvenele ostroge.

Nihče v cirkusu ni opazil nevarne igre s smrtnjo.

Tedaj je iz prvih vrst priatelj Tičetu v naročje šopek rož z belim listkom:

»Čakala te bom ob izhodu. Iluška.«

Čez obraz se mu je raztegnil nasmeh.

»Tiče,« je zaslišal njen gias. »Spoznala sem te iz časopisa. Nemudoma sem zapregla kočijo, da vidim slavnega krotilca. In zdaj sem tu.«

Tiče je bil presenečen in srečen.

»Hvala ti, da si prišla,« ji je reklo iskreno.

Bil je večer in zvezde visoko nad mestom. Ustavila sta se na mostu čez Danavo.

Prostor pod cirkusko streho, napolnjen z občinstvom, je blestel od luči. Godba je ubirala melodijo čardaša, po areni so se prekopicali našemljeni klovni. Cirkus je pokal od smeha.

Oči gledalcev so bile nepremično uprte v arena, v sedem levov in v osmega, ki je prikorakal kot star kralj.

Sedmerica levov je poslušno sledila krotilcu in se uravnavala v piramido. Le starec je renčal in se izmikal. Kdo bo zmagovalec? Lev se je očitno počuhnil in se rjoveč zrinil na piramido. Tedaj ga je stresel sunek z viška. Bil je Tung, ki se je za prijatelja odločil za smrtni skok.

Valentin Polanšek Ilustr. Robert Hlavaty

BUTARE

To je veselje
cvetne nedelje!
Vrba ali čremsa čaka,
da butaro bo zvezal Jaka,
zelenika zadiši,
z bršljanim tisa zašumi
in trakovi završijo,
mačice vzdrhtijo.
Če pomaranče ni,
se pa jabolko dobi.
Pa obročke še prestej,
narejen je prantelj, glej!

Ludovika Kalan

Ilustr. Magda Tavčar

Zvončki

ZVONČKI, ZVONČKI,
KAR ČEZ NOČ SO ZAZVONILI.

ZEMLJA PA ŠE SPI,
PO GORAH ŠE SNEG LEŽI,
SAJ ŠE NI POMLAD?
SONČEK ZLAT
VES ZASPA
NIČ NE GREJE,
S SEVERA LEDENI VETER VEJE
V ZAMEGLENI DAN.

TODA ZVONČKI,
TI VESELI ZVONČKI,
KAR ČEZ NOČ SO ZAZVONILI!

Lojze Abram

V SVETU TEHNIKE

MALI ALFA

Ali se zanimalte za avtomobile? Prav gotovo da. Še najbolj pa vas bo zanimal »mali Alfa«, ki ga vidite na sliki. Doslej je še bolj malo znan, ker so ga začeli šele pred kratkim proizvajati, a kmalu bo preplavil ceste in ga boste že na prvi pogled spoznali, kot poznate razne druge modele.

V znani italijanski avtomobilski tovarni Alfa Romeo so se odločili za velik podvig. V Pomiglianu d'Arcu bližu Neaplja so zgradili novo veliko avtomobilsko tovarno, ki zapošljuje več tisoč delavcev. Tovarno so zgradili tudi zato, da bi pomagali gospodarsko zaostalemu italijanskemu jugu. In v tej tovarni izdelujejo sedaj nov avtomobil, ki ga pravzaprav imenujemo »Alfa-sud«, ali »Alfa z juga«.

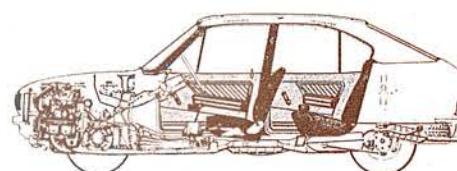
»Mali Alfa« pa ni tako majhen avto kot pove njegovo ime. Od ostalih avtomobilov Alfa Romeo, ki jih proizvajajo v milanski tovarni, je le za spoznanje manjši. Dolg je namreč skoraj štiri metre, širok meter in 59 cm, visok pa meter in 37 cm.

Posebnost novega avtomobila je prednji pogon, kar pomeni, da motor na prednji strani poganja prednja kolesa. To je novost za to znamko avtomobilov, katere vozila so

bila vedno grajena s tradicionalnim pogonom na zadnja kolesa. V mali Alfi je zato več prostora za potnike in prtljago.

Motor je kar v redu. Ima štiri valje z delovno prostornino 1187 kubikov in lahko doseže hitrost nad 150 kilometrov na uro. Motor je vodno hlajen, menjalnik ima štiri prestave, vsa štiri kolesa pa so opremljena s kolutnimi zavorami.

Torej udobno, praktično in okretno vozilo, ki je zelo primerno za naše ozke in ovinkaste ceste. Spodnja slika kaže avtomobil v prerezu. Lepo je razvidna namestitev motorja, prostor za potnike in velik prtljažnik na zadnji strani. Pod njim je rezervoar za 50 litrov goriva. In na koncu še najbolj važen podatek: »mali Alfa« stane nekaj več kot pol drugi milijon lir.

Mario Šušteršič

TEKMOVANJE NA SNEGU

Šeste zimske športne igre se menila o progi in vsak je do pozne noči. A tekmovalci so mimo. Spet so se mali bil prepričan v svojo zmanjševanje in smučarji zbrali na belih pogojih.

Ijanah in pokazali, kaj so se novega naučili in kako znamo tekmovati.

Prva leta so bile zimske igre zelo skromne in so se jih udeleževali samo starejši smučarji. Ko pa je Slovensko planinsko društvo v Trstu začelo s smučarskimi tečaji za najmlajše pri Sv. Antonu blizu Trbiža, je število nastopajočih mladih smučarjev na igrah iz leta v leto naraščalo, tako da se jih je letos za zimske igre vpisalo preko 360.

Zaradi velikega števila nastopajočih so prireditelji letošnje šeste zimske igre razdelili v dve skupini. Starejši so nastopili v nedeljo 20. februarja v Žabnicah, nedeljo kasneje pa mlajši smučarji pri Sv. Antonu. Obenam je nagajalo vreme. Deževalo je in snežilo, da so imeli prireditelji in tekmovalci težave. Bolje je bilo 28. februarja, ko so bili na vrsti najmlajši, čeprav se je tudi tedaj vreme kisalo.

Že ob 8. zjutraj je pri Sv. Antonu vse mrzlo. Mamicca je popravljala kapico sinku, očka je mazal smučke ki so mislili, da bodo mali Katja, Ivo in Bojan sta rali ostati na svojih mestih Polet.

ci so bili res disciplinirani in vse je potekalo v najlepšem redu. Pri tem naj omenim, točno ob desetih. Na štartu so se istočasno zbrali sančki in smučarji. Sankaši so nestrupno čakali in si mislili,

kako bodo zdrveli navzdol po progi do cilja. A ni bilo tako. Moker sneg ni dovoljeval olimpijskih brzin in večkrat je moral tekmovalec sanke porivati do cilja. A za to se od vseh 57 tekmovalcev ni nikče zmenil.

Na štartu smuške proge pa so se zbrali ostali. Že uro pred tekmovanjem je bilo ob progi vse polno gledalcev in improviziranih fotoreporterjev, ki so komaj čakali, da bodo za vedno o-

čeprov je bilo toliko tekmovalcev, so sodniki pridno delali in izračunali dosežke v rekordnem času. Zlasti so se izkazali prirediteli Slovenskega planinskega društva, katerim gre zaslužna, da so letošnje šeste zimske igre tako lepo uspele. Pa še zmagovalci. V sankanjiju so v raznih kategorijah baby sprint, miškov, mišk, medvedkov in cicibanov zmagali Maruška Grgič, Tatjana Sosič, Ticijana Križmančič, Klavdij Purič, Andrej Sedmak in Marko Rismundo.

Pri smučanju pa so prvi prispeli na cilj Nives Guštin, Marta Siega, Dora Tomšič, Tanja Gulič, Andrej Kostropik. Vsek tekmovalcev je bilo 210. Zaskrbljeni sodnički so mislili, da bodo med drugimi uspešno openško društvo

Fran Roš

Ilustr. Klavdij Palčič

Katica zna žvižgati

Katica še ne hodi v šolo. Katica pa že zna žvižgati, pa še kako!

Lani še ni znala žvižgati. Nedavno pa je zažvižgala v veži.

— Kdo pa je zažvižgal? so vprašali očka, mama in bratec.

— Jaz sem zažvižgala, je rekla Katica. Niso ji verjeli. Saj Katica še ne zna žvižgati, so mislili vsi.

Potem pa je Katica spet zažvižgala. Vsi so zdaj vedeli, da res že zna žvižgati. Čudili so se.

— Kje pa si se naučila žvižgati? jo je vprašal bratec. Ta je že hodil v šolo, žvižgati pa ni dobro znal.

— Sama sem se naučila, je odgovorila Katica. — Poskusila sem, pa je kar šlo. In bila je vesela. Znala je nekaj, cesar ne zna vsakdo. Znala je lepo žvižgati.

Včasih se Katica kam skrije in jo morajo iskati. Najraje počepne v kotu sobe, za omaro. Očka, mama in bratec sedijo tedaj pri mizi in Katicice ne vidijo.

Katica za omaro tiho zažvižga.

— Nekdo žvižga, pravi očka.

— Kdo pa žvižga? vpraša mama.

— Kje pa žvižga? vpraša še bratec.

Saj vsi vedo, da žvižga Katica, skrita za omaro. Samo delajo se, kakor da tega ne vedo. To pa zato, ker je Katici tako všeč.

Katica spet zažvižga, zdaj še glasneje. Vsi se spet vprašujejo, kdo žvižga in kje. Očka celo pogleda pod mizo in pod stole. Ma-

ma se ozre za peč in za posteljo, bratec pa za zaveso pri oknu. Seveda ničče noče pogledati za omaro, ker vsi vedo, da je tam Katica.

Zdaj pa Katica spet glasno zažvižga.

— Kdo pa vendar kar naprej žvižga in kje je? spet vpraša mama. Še enkrat pogleda v vse kote in še pod posteljo.

Tedaj pa Katica zažvižga tako naglas, da se vsi trije kar ustrašijo. In že skoči izza omare k mizi in veselo zakliče:

— Jaz sem žvižgala! Za omaro sem bila skrita! Niste me našli!

Objame jo mama, potem še očka, nasmeji se ji tudi bratec. Saj Katico imajo vsi radi.

ZAPOJMO VESELO

Stana Vinšek

Jožek in mucka

DOBROVOLJNO

MIRO KOKOL

Jožek, naš možek se zjutraj zbudi, si no sekum je in
1. 2.
k mucki hi ti, si k mucki hi ti: „Mu ci ka, mucka, ni
kar se ne boj, mu ci ka, mucka, i — graj se z me
noj!“ Mucka pa go de: „le kaj se ti zdi? Na
1. 2.
presti še moram dve štre ni in tri, na štre ni in tri!“

Črtomir Šinkovec:

Ilustr. Leon Koporc

Veselica na skrinjah

Zgodba ta je kajpak stara:
Pleše miš, če mačka ni.
Naj bo stara, ščepec čara,
popra v njej je in soli.

Maček črn je bil pri hiši,
huda, grabežljiva zver,
zmlada prežal je na miši,
strašil s smrtjo vsak večer.

Toda z leti je opešal,
dremal, predel, kdo ve kaj,
naj Miškon je kašo mešal
ali vabil v hram na raj.

Godba mišk je tam igrala,
godba samih violin,
mišja družba pa plesala
na pokrovih starih skrinj.

»Eh, iz skrinj diše dobrote,«
pravi mišek golobrad.
Mati miš pa: »Ni je dote,
kot je zrnje, tolsta gnjat!«

V skrinjo že navrta luknje
sam marljivi Miškolin,
potlej spet na pokrov smukne,
ples začne se preko skrinj.

Se vrtijo mladi pari,
stari se na moč masté,
nihče z nečim ne skopari,
čast mu, kdor največ pojé.

Mleko piyejo na zdravje,
vmes nazdravlja Miškolin:
»Živio, oj, mišje slavje
na bogastvu starih skrinj!«

Maček za ognjiščem dremlje
in spokojno, mirno spi,
nič ni mar mu, da vrh zemlje
mišji rod povsod nori.

Švrkne metla: »Ti, negoda!«
On pa v shrambo na poskok,
miškam trem kar sredi poda
droben srček poči — pok!

ŠOLARJI PIŠEJO

POMLADNA PESEM

Prišla je spet
pomlad prelepa.
Dolgo sem jokal.

Sedaj vesel sem zelo
ker cvetke se budijo,
ko ptički žvrgolijo,
in potočki žuborijo!

V moji hišci
na samotnem kraju
vso pomlad
so ptički peli,
vso pomlad
potočki žuboreli.

Igor Brana 5. r. SV. IVAN

SVETLA NOČ

Svetla noč, lesketajoča se noč!
Sprejema ladje in barčice v svoj objem.
Njeni podložniki so zvezde in luna,

Brž je v kraju veselica,
glas utihne vijolin.
»Nezaslišana krivical«
tarna v luknji Miškolin.

»Ni pravice je v tej hiši,
ne veselja za naš rod,
dokler bo preganjal miši
takle star in krut gospod!«

ki bede vso noč nad morjem.
So boljši ko sonce podnevi, v svoji nočni
tišini

Srebrna prelepa luna!
Zemljo varuješ, bediš nad njo,
jo iščeš, jo kličeš, si vedno nad njo.
Ne vem kako, čeprav je večja kot ti,
si mati ponoči ji.

In druge so zvezde tvoje sestrice.
Imajo neskončne vagone lepote
in brzovlake dobrote.
So krasne, so lepe, najlepše hčerke lepote.
Za nas so vse te krasote!

In sedaj, srebrna in svetla noč,
povedala sem ti o tvoji lepoti in rečem:
»Ko lepe lune in sijajnih zvezd ne bi bilo,
o tvoji razkošni lepoti bi se ne govorilo.
Ne bodi ošabna, čeprav si prekrasna!
To moja je želja današnja!«

Dorica Tomsich
5.r. DONADONI

V mirni noči je žarela luna.
Razsvetljevala je polja in gozdove,
travnike, hišice in koče.
Lepo je bilo v svetli noči,
Ko trudno človek je hodil ponoči.
Svetila mu je na dolgi poti.

Zaspan in truden se je vračal z dela.
A ko je videl lepo, krasno noč, na glas
je vzklknil:
»O Bog, kako lep svet ustvaril si za nas!«

Erika Roncelli
5. r. DONADONI

Svetla noč žari v neskončno daljavo
in se širi tja v samotno puščavo.

Obseva reke, hribe, morja, doline,
ko pride jutro, tema izgine.

V mali, revni bajti počiva kmet
in čaka, da bi šel na polje spet.

Ptiček razkrili se v gnezdu pojoč,
izginila je svetla noč.

Fabij Mazzucca
5. r. DONADONI

Svetla noč uspava trudni svet.
Le lunica bleda bedi na jasnem, svetlem
nebu.
In zvezdice male neutrujeno žarijo vso noč
nad visoko goro.
A zemljico našo pokrile so bele, snežne
odeje.

Po pusti dolini štrle tu pa tam gola drevesa in veje.
Aldo Cunja
5. r. DONADONI

Svetla noč, tiha noč,
ura je že polnoč.
Luna in zvezde svetijo na nebu,
ribiču kažejo pot.
Na morju barška plava,
in se po zvezdah orientira
v lepi, svetli noči.

Srnice plahe k studencu gredo,
čisto in svežo pit vodo.
Svetla noč, tiha poč.
Minila je zdavnaj polnoč.

Marko Mesesnel
5. r. DONADONI

Svetla noč je bila, tiha in srebrna. Polna luna je sijala z nepopisnim čarom. Zvezde so blestele kot svetli biseri. Luna je obsevala hiše, drevesa in visoki cerkveni stolp. Obsijala je tudi morje, na katerem so se trudili ribiči.

Renata Gabrijelčič
5. r. DONADONI

STARKA ZIMA

Kadar pride starka zima, si oblečem
topel plašč in zimske čevlje. Pozimi, ko je
sneg, pomagam ptičkom. Natrosim jim
drobtinic in zrnja. Radi priletijo k hiši.
Drevesa imajo gole veje.

V vsaki hiši imajo toplo peč in jaz sem
rada pri peči.

Sidonija Berdon
2 r. RICMANJE

ZUNAJ JE MRAZ

Mnogo je bilo snega
in v solo nisem šla.
Zima z obleko belo
prišla je v deželo.

Zunaj belo je povsod,
poln snega je prav vsak kot.
Mi otroci pa veseli
tam na snegu smo čepeli.

Burja šviga
in se dviga.
Sneg je padel iz neba,
jaz vsa zmrzla sem bila.

Suzana Škarab
2. r. REPENTABOR

MOJ PLAŠČ

Moj plašč je nov. Kadar ga oblečem, se
dobro počutim. Moj plašč ima kožuhovinast
ovratnik. Ima dva žepa. Jaz ga imam
rada. Imam tudi drugi plašč. Ta je star.

ŠE NEKAJ DNI IN ZAPADEL BO ROK ZA ODDAO OSNUTKOV. ZATO, DRAGI ŠOLARJI, POHITITE, DA NE BO PREPOZNO.

ČE ŠE NE VESTE, KAJ JE TREBA NAREDITI IN DO KDAJ, POIŠCITE ČETRTO LETOŠNJO ŠTEVILKO GALEBA IN SI NA STRANI 101 PREBERITE RAZPIS NAGRADNEGA NATEČAJA ZA OSNUTEK PLATNICE GALEBA. ČAKA VAS LEPA KNJIŽNA NAGRADA!

ČE SE DOSLEJ NISTE ŠE POTRUDILI, SE PODVIZAJTE! ROK ZA ODDAO OSNUTKOV ZAPADE NEPREKLICNO 31. MARCA.

Novi plašč je rdeče barve. V šoli ga obešim na obešalnik.

Nadja Puzzer
2. r. KATINARA

Moj plašč je volnen in ima 12 gumbov. Všeč mi je. Je rjave barve in ima kožuhovino. Moj plašč ima pas in dva žepa. Je iz debelega volnenega blaga, zato me lepo greje.

Patricia Tuljak
2. r. KATINARA

MOJ BRIVEC

V Bazovici imamo le enega brivca. Imenuje se Franc Lipanje. Ni domačin, oženjen je v Bazovico. Njegov rojstni kraj je Razgore iz Vrhov nad dolino Rašo. Njegova brivnica je v ulici Igo Gruden. Mimo nje grem vsak dan v šolo.

V brivnici ima velika ogledala, štiri stolice in mizo. Za svoj posel rabi glavnike, škarje, električni brivnik, čopiče, razne kreme in mnogo drugih reči, ki jih ne znam našteti.

Na steni visi cenik. Na mizi ima raznovrstne časopise, da se ljudje kratkočasijo, kadar jih je dosti.

Meni ta poklic ne bi ugajal. K brivcu hodim, ker mama noče, da bi bil dolgolasec, kakor so nekateri.

Dušan Križmančič
4. r. BAZOVICA

KAJ BI RAD POSTAL

Jaz imam mnogo želja. Včasih si mislim, da bi postal zidar kot je moj očka. Večkrat ga gledam, ko dela. Zvečer, ko ga vidim utrujenega, že mislim na drug poklic.

Sedaj sem osnovnošolec in imam sto misli na dan. Večkrat mi pride na misel, da bi bil rad mestni redar, kot je moj stric. Ta poklic mi je všeč. Če bom prieden v šoli, bom mogoče tudi jaz na križiščih in pri semaforjih pridno usmerjal promet vozil in pešcev. Včasih bi tudi zažvižgal piščalko, če bi bilo potreba.

Pavel Calzi
2. r. REPENTABOR

KAJ BI RADA POSTALA

Sedaj sem še majhna in hodim komaj v druge razred osnovne šole.

Kadar sem sama, večkrat premišljujem, kaj bo iz mene, ko bom velika. Najraje bi postala učiteljica. Učila bi otroke pisati, računati in razne druge reči. Ko bom po-

stala tako velika kot moja mama, bi se rada poročila in imela mnogo otrok. Upam, da bom znala kuhati kot moja mama.

Do takrat se moram še mnogo učiti.

Suzana Škabar
2. r. REPENTABOR

Ko bom velika, bom postala prodajalka. Prodajala bom lepe oblekce in krilca. Prijazna bom z ljudmi. Pozdravila bom vsega človeka. Morala bom zgodaj vstajati. Popoldne bom prihajala domov. Po kosilu se bom spet vračala v prodajalno. Ob osmih se bom vračala domov. Povečerjala bom in hodila spat.

Rada bom pomagala tudi mamici. Pospravljala bom tudi svojo sobo in počistila kopališčico. Tudi bratca bom morala varovati. Prati in likati bom morala tudi svoje oblekce.

Patka Purič
2. r. REPENTABOR

NAŠ AVTO

Mi imamo avto FIAT 124. Z njim se vozimo na izlete. Barve je svetlorjave. Voz ga moj očka. Avto je zelo lep. V prtljažniku imamo mizico, stoličke in žogo. Kadar smo vši v avtu, smo kakor sardelle v škatli.

Damijan Purger
2. r. ŽAVLJE

Moj očka ima avto. Je bele barve. Moj očka rabi avto za delo. V njem vozi orodje. Vsako nedeljo gremo v Dolino. Naš avto ima trojna vrata. Imenuje se FIAT 500

Fabija Sossa
2. r. ŽAVLJE

Tudi moj očka ima avto. Z njim se vozi vsak dan na delo. Naš avto je FIAT 500, je sinje barve, je za štiri osebe. Spredaj ima prtljažnik, zadaj pa prostor za razne reči. Na strehi ima še polico za prtljago. Z njim me očka večkrat pelje tudi v šolo ali kam drugam.

Franka Poropat
2. r. ŽAVLJE

ZJUTRAJ

Kadar sonce vzhaja, ptički žvgolijo, mi otroci pa še spimo.

Kadar sonce vzhaja, očka gre na delo, mamica pripravlja kavico za jelo.

Kadar otrok se zbudi, kavico popije, in v šolo odhiti. Če je otrok rano vstal, je v šolo prvi pričapjal.

Igor Brana
5. r. SV. IVAN

MOJ NAJLJUBŠI ŠPORT

Moj najljubši šport je plavanje. Tja hodim dvakrat v tednu, ob torkih in petkih po eno uro. Do bazena me spremlja mama, domov pa se vračam sam z avtobusom.

Zelo se zabavam, posebno ko skakam s skakalnice. Plavam pri Sokolu, a vpisan sem tudi pri »Triestini«. Imam tri učitelje, ki so zelo potrežljivi. Imamo pol ure plavanja, pol ure pa telovadbe. Včasih preplavam v eni uri tudi dvaintridesetkrat bazen. Razdeljeni smo v skupine. V vodi igramo tudi waterpolo, kar mi zelo ugaja.

Ta šport mi je zelo všeč in mislim, da ga ne bom odpustil.

Boris Gruden
5. r. DONADONI

KAJ SE NAJRAJE UČIM

Meni najbolj ugajajo zemljepis, zgodovina in prirodopis. Od teh predmetov pa mi je najbolj všeč zemljepis. Ugaja mi, ker spoznavam svet, države, prebivalstvo in zvez za njihove navade. Zanima me, kaj pridelujejo v vsaki državi, s čim se bavijo in še mnoge druge zanimivosti.

Zadnjič smo se v šoli učili o Veliki Britaniji. Učiteljica nam je začrtala pot, po kateri bi potovali v Anglijo. Morali bi na letališče »Marco Polo« pri Benetkah. Tu bi

vstopili v letalo, ki bi nas odpeljalo proti Londonu, ki je glavno mesto te države.

Med potjo bi marsikaj videli, ko bi leteli nad drugimi državami in nad Rokavskim prelivom. Tudi tam bi si marsikaj ogledali. Ko bom velik, bi si želel potovati v Rusijo, Francijo, Avstrijo in še v druge države.

Vsaka država ima svoje lepote in zgodovinske zanimivosti. Upam, da se bo moja želja uresničila in da bom res spoznal te države.

Igor Švab
5. r. DONADONI

Prav te dni je v Planici prvo svetovno prvenstvo v smuških poletih. Vsi poznate Planico in veste, da so tam vsako leto tekmovanja v skokih in poletih. Zato boste prav gotovo tudi vedeli, kako se imenuje danes pokojni inženir, ki je zgradil prvo skakalnico v Planici, koliko meri največja skakalnica — velikanka, ki jo vidite na sliki, in koliko metrov daleč je na tej skakalnici skočil pred tremi leti Nemec Wolf, ki je tedaj dosegel svetovni rekord.

A) Kolikšen je obseg zemlje po ekuatorju?

1. približno 40.000 km
2. približno 60.000 km
3. približno 80.000 km
4. približno 95.000 km

MARIČKA POTIČKA V ŠOLI

Marička Potička petico je dobila, ker se zemljepisa ni naučila. Učitelj jo gleda, strogo z očmi pomiga; ji reče: »Za tebe je šola deveta brigal!« Al' veste zakaj se Marička ni učila? Pomagala je mami; učenje opustila. So mamo vsi prosili, naj deklice ne sili. Ta je privolila. Se deklica je učila. Marička Potička žareča ima lička. V šoli se smejava, ker zemljepis odlično zna.

Cupin Marija Kristina
5. r. DONADONI

NAGRADNA UGANKA

B) Kako se je imenoval prvi umetni satelit, ki je poletel v vesolje?

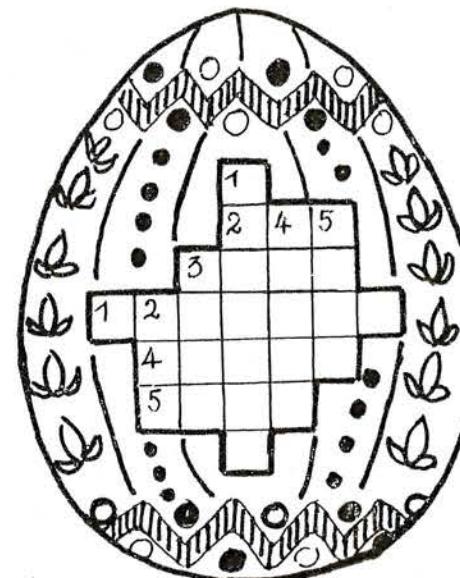
1. Explorer
2. Lunik
3. Vanguard
4. Sputnik

C) Katera gora v Karavankah je najvišja?

1. Begunjščica
2. Golica
3. Stol
4. Dobrča

Pravilne rešitve prejšnjih ugank so: Ard Schenk, Nizozemska ter A 3, B 4 in C 2. Skoraj vsi ste poslali pravilne odgovore in med vsemi je žreb določil DARIJA ANDLOVIČA, učenca 5. r. osn. š. v UL. DONADONI, ki prejme lepo mladinsko knjigo.

MAGIČNI PIRH

Vodoravno in navpično: 1. moški si jo priveže okoli vrata, samoveznička, 2. živi v morju in rekah, 3. slovenska reka, 4. Obri, 5. žensko ime.

ZABISTRE GLAVE

DOPOLNJEVALKA

— — —	KOLI
KO	— — —
V	— — —
N	— EN
Z	— OM
ZM	— —
PRE	— — AČ
N	— — EN
NA	— — —

Gornje nepopolne besede dopolni s črkovnimi skupinami AGA, BOG, ENAD, EREN, EU, KDOR, LOGA, MAT, TEP. Na vsako črtico pride po ena črka. Ob pravilni rešitvi dobiš pregovor.

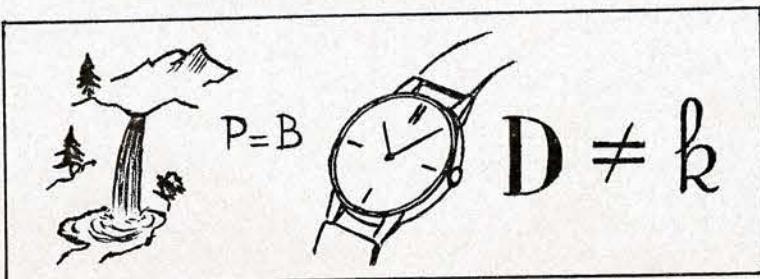
KRIŽANKA

Vodoravno: 1. mesec v letu, 6. povzroči hitro smrt, 8. središče kolesa, 10. italijanski spolnik, 11. država, ki meji z Izraelom, 12. avtomobilska oznaka Pordenona, 13. avtomobilska oznaka Koprivnice, 14. dve rokavici, 16. kuhinjska posoda.

Navpično: 2. Akademski klub, 3. mesec, v katerem se muslimani postijo, 4. zgodovinska pesnitev, 5. reka, ki meji Slovenijo od Hrvatske, 7. greje nas vsak dan, če ni oblačno, 9. očetov potomec, 10. z njim streljam puščice, 14. predlog, 15. druga noč v solmizacijskem slogu.

1	2	3	4	
5		6		7
8	9			10
11				
12				13
	14		15	
	16			

REBUS

Rešitve ugank pošljite čimprej na naslov: Uredništvo »Galeba« - Lojze Abram, Ulica G. Amendola 12 - 34134 Trst.

RESITEV UGANK IZ 5. ŠTEVILKE

KRIŽANKA - Vodoravno: 1. Dolič, 5. par, 6. aj, 8. RA, 9. Eva, 10. ep, 12. oel, 14. rana, 16. Adam, 19. lani, 21. vi, 22. ura, 23. IR, 24. mir, 26. vol, 28. Zadar. Navpično: 1. da, 2. orel, 3. Ikar, 4. ČA, 5. pas, 7. jen, 8. rokav, 11. Pamir, 13. ena, 15. ata, 17. dim, 18. Mu, 19. lava, 20. Nil, 25. iz, 27. OR.

BESEDNE ZVEZE — Deblo, Okvir, Brat, Roka, Oče, Pomlad, Ovca, Vol,

Sod, Osel, Delo, Noč, Adam, Jesih, Bolnica, Oblak, Led, Jutro, Danes, Oko, Mačka, Abel. Pregovor se glasi: DOBRO POVSOD, NAJBOLJE DOMA

POSETNICI — V založniškem podjetju je prvi gospod po poklicu UREDNIK, oddelek, v katerem dela drugi gospod, pa je KNJIGOVEZNIČA.

REŠITVE UGANK IZ 5. ŠTEVILKE SO POSLALI: Ingrid Vigini, Mirjam Pecchiari, Tatjana Smerdel, Marina Orel, Erika Roncelli, Kristina Cupin, Dora Tomsich, Renata Gabrijelčič, Aldo Cunja, Boris Gruden, Edi Galante, Darij Andlovič, Marko Mesesnel, Igor Švab, Fabij Mazzucca, 4. in 5. r. DONADONI. Gabrijela Basezzi, Fabija Sossa, Suzi Rakar, Franka Poropat, Florjan Makor, Romana Pečarič, Maura Mauri, Darija Gombač, 1., 2., 4. in 5. r. ŽAVLJE. Robert Devetak, 3. r. š. »Dragotin Kette«. Tiberij Ballarini, Vera Gulič, Peter Kuk, Dolores Legiša, Sara Milič, Tatjana Roje, Darij Zidarič, Oskar Žužek, Aleksander Gulič, 2. in 5. r. SEMPOLAJ. Walter Tul, Branko Kofol, Anamarija Ražem, Malvina Coloni, Marina Stepančič, Astrid Marsetti, 4. r. DOMJO. Samo Ferluga, Tanja Canciani, Klavdij Giacomini, 4. in 5. r. DOLINA. Pavel Grisonič, BOLJUNEC. David Roici, Sergij Stančič, 3. in 4. r. SV. ANA. Danijela Rupel, 4. r. SV. IVAN. Adrijana Kuret, 4. r. BORŠT. Lučka Križmančič, 3. r. BAZOVICA. Liliјana Ban, 5. r. PROSEK. Andrej Pupis, 2. r. SESLJAN. Franko Tollai, 5. r. CEROVLJE. Patricija Škabar, Anica Purič in Nadja Bizjak, 2., 3. in 4. r. REPENTABOR.

IZŽREBANI SO BILI IN DOBE NAGRADO: Dolores Legiša, učenka 2. r. osn. š. SEMPOLAJ; Astrid Marsetti, učenka 4. r. osn. š. DOMJO in Andrej Pupis, učenec 2. r. osn. š. SESLJAN.